

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 149/2014
12.12.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Лидије Ђукић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући о захтеву С.Б. из Б., улица ..., кога заступа пуномоћник Л.В.П., адвокат из Б., улица ..., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда 23 Уп 69/13 од 27.03.2014. године, уз учешће противне странке Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, у нејавној седници већа одржаној дана 12.12.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА.**

Образложење

Побијаним решењем одбачена је тужба тужиоца, С.Б. из Б., за понављање управно-судског поступка окончаног пресудом Управног суда 23 У 8096/12 од 21.02.2013. године, којом је ставом I диспозитива одбијена тужба тужиоца поднета против решења Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије, број 580-02-2726/2007-11 од 23.03.2012. године (чији је правни следбеник Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије), којим је поништено решење Општинске управе општине Ариље 01 број 580-6/03 од 16.10.2007. године и решено да се одбије, као неоснован, захтев тужиоца од 12.12.2003. године, за признавање својства ратног војног инвалида по основу телесних оштећења задобијених 25.08.1995. године. Ставом II диспозитива пресуде Управног суда 23 У 8096/12 од 21.02.2013. године одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења подносилац указује да је у управном спору тужбу за понављање управно-судског поступка, окончаног пресудом Управног суда 23 У 8096/12 од 21.02.2013. године, поднео у смислу члана 56. став 1. тачка 1. Закона о у правним споровима, односно да је у овој управној ствари, која траје већ 14 година, донето укупно 3 пресуде у управним споровима - пресуда Врховног суда Србије У 4337/05 од 26.10.2006. године и две пресуде Управног суда и то: 8 У 3578/10 (2008) од 15.07.2010. године и 12 У

29462/10 од 03.11.2011. године, којима су уважене тужбе тужиоца и поништена ранија решења туженог органа. Истиче да је председник већа, које је донело побијано решење, био члан већа у предмету окончаном пресудом Управног суда 23 У 8096/12 од 21.02.2013. године, због чега сматра да није могао да одлучује у предмету у коме је раније учествовао као члан већа. Предлаже да суд захтев уважи, укине побијано решење и предмет врати Управном суду на поновно одлучивање.

Противна странка, Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије (као правни следбеник Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије) је остала у свему при разлозима из решења Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије, број 580-02-2726/2007-11 од 23.03.2012. године.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијаног решења, Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву, јер је нашао да тужилац није учинио вероватним постојање законског основа из члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, а по којем тражи понављање судског поступка. Ово из разлога што је тужилац (овде подносилац захтева) као разлог за понављање поступка навео раније судске одлуке Управног суда – пресуде У бр.3578/10 (2008) од 15.07.2010. године и У 29462/10 од 03.11.2011. године, којима је цењена законитост ранијих решења туженог органа донетих у истој управној ствари, па је Управни суд стога нашао да поднетом тужбом за понављање поступка није учињено вероватним постојање законског основа за понављање поступка, на који се тужилац позива у тужби, односно да наведене пресуде Управног суда не могу бити нова чињеница и нови доказ у предмету 23 У 8096/12, будући да суд није сам утврђивао чињенично стање и на основу тако утврђеног чињеничног стања решио управни спор пресудом у том предмету од 21.02.2013. године.

Оцењујући законитост побијаног решења, Врховни касациони суд налази да је то решење донето без повреда правила поступка уз правилну примену одредбе члана 56. став 1. тачка 1. и члана 60. Закона о управним споровима на утврђено чињенично стање. Будући да Управни суд у предмету 23 У 8096/12, чије понављање је тужилац тражио, а о коме је Управни суд одлучио побијаним решењем, није сам утврђивао чињенично стање и на основу тако утврђеног чињеничног стања решио управни спор, и по налажењу Врховног касационог суда, као разлог за понављање судског поступка из члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, не могу се користити као нови докази, односно нове чињенице, раније пресуде Управног суда, којима је цењена законитост ранијих решења туженог органа донетих у истој управној ствари.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, за које је нашао да су без утицаја на другачију оцену законитости побијаног решења, јер се захтевом не доводи у сумњу правилна оцена Управног суда дата у том решењу о постојању услова из члана 60. Закона о управним споровима у вези члана 56. став 1. тачка 1. истог закона, на основу кога је тражено понављање, за одбачај тужбе за понављање управно-судског поступка окончаног пресудом Управног суда 23 У 8096/12 од 21.02.2013. године. Такође, овај суд је нашао да је неоснован навод захтева да председник већа, које је донело побијано решење, по тужби за понављање управно-судског поступка није могао бити председник већа, јер је био члан већа у предмету окончаном пресудом Управног суда 23 У 8096/12 од 21.02.2013. године (чије се понављање тражи), пошто одредбама чл. 66. и 67. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11.....55/14), који закон се, на основу члана 74. Закона о управним споровима, сходно примењује на питања поступка решавања управних спорова која нису уређена овим законом, није прописано да у наведеном случају судија не може да врши судијску дужност (искључење), односно да је дужан да се уздржи од суђења због постојања околности које доводе у сумњу његову непристрасност (изузеће).

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 12.12.2014. године, Узп 149/2014

Записничар,
Весна Карановић, с.р.

Председник већа – судија,
Олга Ђуричић, с.р.